

"בהיותי הומוסקסואל, מה אלוהי ישראל דורש ממני?"

כמובן, הרבה יסברו כי שאלה זו אינה שאלה לגיטימית, וכי היא מוטעית בדרך הצגתה. וכי אלוהי ישראל, כך הם יטענו, יכול באופן כלשהו לקבל את ההומוסקסואליות? ובכן,

אנו תופסים את ההומוסקסואליות שלנו באופן דומה לתפיסתנו את יהדותנו. ההומוסקסואליות הנה חלק מעצמיותנו. לא בחרנו בה, אך היא שלנו. ניסיון להתעלם ממנה מהווה עבורנו הכחשה עצמית. לא נותר לנו לעשות דבר, אלא להשלים עימה. אנו מצהירים על שאיפתנו לחיים מלאים, לאהבה ולביטחון בידיעתנו כי אנו הומוסקסואלים ולא יכולים להיות אחרת, ובאמונתנו כי ה' אינו דורש מאיתנו שנישאר חסרי אהבה ופרושים.

ובכן, אנחנו קיימים. אומנם רובנו עמוק בארון, מסיבות מובנות שלא נפרט כאן, אך אנחנו כאן.

והחיים האלו, כהומו וכדתי, אינם קלים. רוב האנשים שואלים אותנו איך שני העולמות האלו מסתדרים. איך אפשר להיות דתי וגם הומו - כאילו שאלו שני הפכים גמורים. את האמת - זה מסובך. אפילו מורכב מאוד. להיות דתי זו בחירה. אתה אומנם יכול להיולד בבית דתי למשפחה דתייה, אך אתה בוחר את המשך חייך - האם להישאר דתי, האם לדלל את סל המצוות או לוותר על הכול. או להיפך, האם אתה חוזר בתשובה ושומר מצוות על אף שלא חונכת כך. לעומת זאת, להיות הומו זו לא בחירה. האם זה גנטי? האם זה נרכש מהחברה? אין זה משנה בעצם, כל עוד ידוע שאין פה בחירה, שזה מה שיש וזהו. אם כך, למעשה, לא בחרנו להיות הומו דתי. נולדנו הומואים, בחרנו להישאר דתיים.

בכל מקום ובכל חברה בה אנו נמצאים יש לנו חסימה כלשהי. בכל מקום וחברה בה אנו רוצים להרגיש שייכים, אבל שייכים לגמרי - אין לנו סיכוי. אין אף מקום בו נוכל להרגיש לגמרי שלמים עם עצמנו, חופשיים בהרגשותינו ומקובלים על הכלל. אנו דמות חריגה בנוף בכל מקרה.

אנחנו החלטנו לנסות את שביל הזהב: להיות גם הומו וגם דתי. עם כל הקשיים וההתלבטויות אנו מאמינים שבשבילנו זו הדרך הנכונה. ויכולה להעיד על כך הכיפה שלראשו.

סוגיית בעלי הנטייה ההומוסקסואלית היא מהסוגיות הקשות ביותר בעולמם של החיים ובעולמה של היהדות.

"אהבת נפש"

מבוא:

חוברת זו נועדה בפעם הראשונה להביא בפומבי, בצורה ברורה, בהסכמתם של רבנים בציונות הדתית, את מצבם של דתיים ודתיות בעלי נטייה חד מינית.

זהו נושא שלצערנו הרב היה עד לא מזמן בגדר "טאבו" ועדיין לרוב נמנעים מלעסוק בו.

"שלא ידעו" - זה המשפט הנאמר בבתים רבים כאשר מתגלה דבר מה שלדעת ההורים יש להתבייש בו. עיקר העיקרים מופנה אל המאמץ "שלא ידעו" - שלא ידעו הקרובים, השכנים, חברי הקהילה או מחנכי בית הספר. בשם הפחד מפני "שלא ידעו" אנו גורמים נזקים רבים ואין סופיים - אנו מעמיסים על עצמנו את חובת ההסתרה, והיא לעצמה מטילה עול כבד על האדם, שאינו יכול לשחרר עצמו ולפעול כפי שטוב לפעול מלכתחילה; אנו מצווים את כולם על חובת ההשתקה, ומכניסים את שאר בני המשפחה ללחץ; ועיקר העיקרים - אין אנו מתפנים לעשות את מה שנחוץ באמת לעשות, בשל העובדה שפעמים רבות מה שנחוץ יביא לגילוי ה"כתם" שבמשפחה, וזה יהיה נורא מכל. חלק מתיקון החברה הראוי הוא אפוא לצמצם את ההשפעה הגדולה של המשפט "שלא ידעו", וזאת כדי לגאול את הילד או בן משפחה אחר ממצוקתו, ואת ההורים ושאר נושאי שם המשפחה מהחובה שהם נטלו על עצמם להסתיר להתחמק ולהחביא

הרב אברהם יצחק קוק זצ"ל, הרב הראשי הראשון של פלסטיונה-א"י, נשאל פעם, מדוע הוא מתייחס בטוב לב שכזה ליהודים המתרחקים מדתם. הוא השיב תשובה, שכדאי לכל יהודי שומר מצוות לחרוט בזיכרונו, המדברת בעד עצמה: "מוטב שאכשל באהבת חינם, מאשר חלילה בשנאת חינם".

הצגת המציאות: הומוסקסואל דתי.

אנו מבקשים לציין בפני כל מי שקורא חוברת זו, אנו מחויבים באופן עמוק לה', לתורה ולישראל.

חיינו הדתיים מכוונים תמיד על-ידי התשוקה להיות משרתו של ה'. דבר מזה לא השתנה. השאלה אשר אנו שואלים את עצמנו עתה היא השאלה ששאלנו את עצמנו בעבר, אלא שהיא מעוצבת מחדש לאחר ששילבנו את עובדת היותנו הומוסקסואלים אל תוך חיינו -

מדובר בדרך שלחלק גדול מהאנשים היא ללא מוצא. אנשים שהיו מוכנים לעשות כל דבר כדי להימשך לנשים, וחלקם אף עברו טיפולים וסדנאות ומה לא - ואינם מצליחים.

הומוסקסואליות ובחירה חופשית:

ישנו עניין מעין הלכתי לגבי הנטייה, שאנו חייבים להציגו - "הבחירה". אחד המרכיבים המהותיים במחשבה וההשקפה היהודית הוא קיומה של הבחירה החופשית בענייני החוק. ציווי מקבל משמעות רק אם יש לאנשים חופש פעולה לציית לו או לסרב. באופן זה, מידת הבחירה בעניין ההומוסקסואליות היא מרכזית בעיצוב התגובה ההלכתית אליה. אכן, ישנה כמות מסוימת של הומוסקסואלים הטוענים שביכולתם לשלוט בבחירה המינית שלהם. אך עבור הרוב המכריע אין "בחירה" במובן הרגיל של המושג. הרגשות ההומוסקסואלים נטועים בתוך גופינו, מחשבותינו ולבנו. המזורות והמסתוריות ברגשות המיניים משותפים לכלל בני האדם. הומוסקסואלים והטרוסקסואלים כאחד חולקים את המזורות המפתיעה של התשוקה המינית. המיניות ההטרוסקסואלית נראית פחות תימהונית, רק בשל היותה נפוצה יותר, אך כל הרגשה מינית היא מסתורית מאוד, רחוקה מהסבר או מושג פשוט של בחירה

מדיניות של "הכול או לא כלום" היא מדיניות אנטי - הלכתית. בעולמו של ההומוסקסואל הדתי יש אין ספור מרכיבים. אנו מנסים למצוא את מה שניתן למצוא בתוך העולם הממשי. בתוך עולם זה מנסים לבנות את מה שניתן - השכלה ומוסר, מידות טובות ותיקון עולם, ובעניינים אלה כולנו שותפים, ואין בעלי הנטייה החד מינית עומדים מחוץ לזה.

היחס הגרוע המיוחד להומוסקסואלים:

זרמים מסוימים בחברה הדתית נוהגים להקצות להומוסקסואלים אות קלון מיוחד משום שבמקרא מופיעה המילה "תועבה" ביחס ליחסי מין בין גברים. מה שהם נוהגים להשמיט, במקרים רבים בכוונה, היא העובדה שהמקרא מייחס אותה מילה בדיוק לאכילת טריפה, בפסוק "לא תאכל כל תועבה" (דברים יד/ג). כמו-כן משמשת המילה "תועבה" לתאר נישואי איש לגרושתו שהייתה בינתיים נשואה לאחר.

עוד מעשה המתואר כתועבה הוא הקרבת קרבן שיש בו מום, כמצוין בדברים יז/א.

בספר משלי נכתב כי "שש הנה שנה ה' ושבע תועבות נפשו" והרשימה כוללת בין השאר

"עניינים רמות, לשון שקר וידיים שופכות דם נקי".

בהתחשב בכך שכל אלה נחשבים לתועבה, נשאלת השאלה מדוע לא מגנה החברה הדתית והחרדית את כל אלו הנזכרים באותו להט שהם מגנים הומוסקסואליות ?

במקרא מצוינים שני סוגי חוקים: חוקי דת (בין אדם למקום) וחוקי מוסר (בין אדם לחברו). לדוגמא, חטא הרצח אינו רק חטא נגד ה' (עבירה על חוק דת) אלא גם נגד האנושות (עבירה על חוק מוסר). לא כך הדבר לגבי האיסור על אכילת ציז'בורגר, שהינו חוק דת אך העבירה איננה עבירה על שום מוסכמה אתית.

טענתם של הקיצוניים שהם מתייחסים לאיסור המקראי על יחסים בין בני אותו המין כחטא מוסר במקום כחטא דת.

יחסי מין בין גברים, ולא הימשכות אל בן אותו המין, נאסר במקרא מטעמי דת בלבד וניתן להשוות זאת לאיסור על עישון סיגריה בשבת. באף אחד מאלה אין סטייה. הדת אוסרת עליהם בגלל ציווי מקראי.

גם נישואין בין גבר לאישה הינם ציווי דתי ולא מוסרי, אלא אם אנחנו מוכנים לבזו לכל הרווקים ולראותם כ"לא מוסריים".

במקום להתעסק לשווא בקשרים הרומנטיים, כדאי שהציבור הדתי ידאג לעודד את אלו בעלי הנטייה החד מינית להמשיך לכבד ולשמור את השבת, לקיים בית כשר, ללמוד כתבי קודש ולהתקין מזוזה על דלת ביתם ולעסוק בתלמוד תורה.

חיוני שהציבור ובעיקר הציבור הדתי יפסיק להתייחס אלינו כאילו אנו לוקים בסטייה ביולוגית או שאנו רחוקים מאלוהים. ראוי שאנשים יתגברו סוף סוף על ההומופוביה שלהם, השקופה כל כך, ויבטלו את המדיניות המפלה הטוענת שיחסים עם בני אותו מין הם סטייה ושאלוהים בחר למתוח עליה ביקורת קשה במיוחד. כי בדיוק כמו נשים וגברים הטרוסקסואלים, גם אנו - בניו ובנותיו של הקב"ה, וביכולתנו להביא אור ואהבה לעולם שהאפלה המצויה בו מקורה לא רק בחטא אלא גם ביחס של שיפוטיות שבטעות יסודו. חייב להיות מסר של שיתוף ולא של הוקעה.

ההומוסקסואליות ומצוות התוכחה:

ההלכה קובעת שאין עורכים דיון פומבי על מנהגים מיניים, וכפי שהדבר נכון לגבי סטרייטים, כך גם לא ראוי לשאול אדם על העדפתו לבני מינו.

דיון פומבי בדבר מנוגד לכל חוקי הצניעות המקודשים, ומהווה פגיעה בוטה בזכותו של אדם לפרטיות- היזק ראייה שמיה היזק. ואל לנו לשכוח גם את החטא הנפשע של לשון הרע.

אם אין לנו הטקט הדרוש לתוכחה מהסוג המוכתב בתורה, והמוגדר ביתר דיוק על ידי ההלכות הרלוונטיות, אזי מוטב שנשתוק- בפרט אם ברור לנו שמושא התוכחה אינו רוצה, או ליתר דיוק אינו יכול, לשמוע בקולנו. בתלמוד, במסכת עירובין, נאמר בשמו של רבי אלעזר בן עזריה: "תמיהני אם יש בדור הזה שידוע להוכיח (=לומר דברי תוכחה)". על בסיס אמירה נבונה זו כתב החזון איש, בפרשנותו ל"הלכות דעות" להרמב"ם ובהסתמכו על רבי אלעזר בן עזריה, כי "אין רשאים לשנאתו אלא אחר שאינו מקבל תוכחה.. מצווה לאהוב את הרשעים.. כי אצלנו הוא קודם התוכחה, שאין אנו יודעים להוכיח, ודיינינו להו כאנוסים".

כלומר, כיום אין אנו יודעים לומר דברי תוכחה, ועל כן יש להתייחס לחוטא כעל מי שעושה את מעשיו מתוך כפייה. הדבר נכון היום ממש כמו לפני אלפי שנים- אנחנו חסרים יכולת שכנוע.

נקודת הראות הזאת אומנם אינה מבטלת את העוינות המקראית כלפי ההומוסקסואליות, אך היא מקילה במידת מה על יהודי המעדיף את בני מינו לחיות בתחושה נוחה יותר בקרב קהילה שומרת מצוות.

העיסוק של החברה העכשווית בנושא ההומוסקסואליות כה מופרז שהוא גובל לעתים בסטייה, אף הטרוסקסואל נורמלי לא היה מתעניין בהומוסקסואליות עד כדי כך.

כיצד צריכים יהודים שומרי תו"מ לנהוג ביהודי שהוא הומוסקסואל ?

ההלכה עוסקת בפעילויות מיניות, אך לא בזהויות מיניות. בהלכה אין דבר כזהות הומוסקסואלית - ישנם דחפים מיניים שיש לשלוט בהם.

מנקודת מבטם, יש לגרוס שיש להתייחס ליהודים אלה בדיוק באותו אופן שמתייחסים ליהודים שאינם שומרים את חוקי הכשרות או השבת.

אם בכלל, אדם שנמשך לבני מינו, ראוי יותר ליחס של הבנה וחמלה אמיתיות, מכיוון שלא מדובר בבחירה. המיניות שלו היא מה שהינה, עכ"ו אם אותו יהודי הומוסקסואל הוא שומר תורה ומצוות.

מקומה של ההומופוביה לא יכרנה בדת, שאבן- הפינה שלה הינו הפסוק "ואהבת לרעך כמוך".

ההתייחסות אל הומוסקסואליות כ"תועבה", במקום ניסיון להבינה, יכולה רק לגרום לניכור של אלפי יהודים. ובמקרים קיצוניים, חוסר הבנה כזה, יכול אפילו להוביל להתאבדות ל"ע.

כדי לדעת איך לעצב תגובה הלכתית לכל שאלות החיים, הדבר המינימלי המתבקש מאנשי ההלכה הוא הבנה עמוקה של התורה ואופן קשבת לאנשים הנאבקים עם שאלת חיים זו. עימות בין שאלות חדשות יכול לעתים ליצור "חידוש", מאזן חדש של שיקולים וערכים שהיו קיימים תמיד. פסק דין לא יינתן ללא שמיעתן של עדויות אישיות, ועד כה דתיים הומי' לא נתבקשו להעיד על אורח חייהם.

דיאלוג אמיתי בין אנשי ההלכה לבין דתיים הומי' הוא חיוני לפני כל שקלא וטריא הלכתי. הרבה יהודים אורתודוקסיים סבורים שככל שהדבר נוגע להומוסקסואליות ישנו טעם מצומצם בלבד לדיאלוג, לאור העובדה שישנו איסור תנ"כי ברור.

ישנם אנשים ורבנים המעוניינים להתייחס בהבנה אלינו, אך הם חשים מאולצים להישאר נאמנים למה שהם רואים כציווי חד משמעי של התורה.

מה יהיה איתנו ?

" ונתתי להם בביתי ובחומותי, יד ושם, טוב מבנים ומבנות, שם עולם אתן לו אשר לא יכרת".

(ישעיהו נ"ו/ ד-ה)

הנביא אמר כי ישנן מספר דרכים על-ידן ניתן להיכלל בברית. ישנו דבר נצחי יותר מההמשכיות אותה מעניקים ילדים. בבית האל ישנו יד ושם לכל אדם הנאמן לברית ה'. משמעות השם בתנ"ך היא מהות ההוויה של הגוף הנקרא באותו שם. השם מועבר במשך הדורות על-ידי הצאצאים. אך יש סוג נוסף של שם, שם אשר הנו "טוב מבנים ומבנות", והוא הנאמנות לברית. הברית מועברת הלאה במשך הדורות על-ידי אותם אנשים המיישמים אותה בהווה. נאמנות לברית נמדדת בבית ה'. אף אם שמו של אדם לא מועבר הלאה באמצעות ילדיו, שמו הנצחי יהיה חרוט על הקירות, אם הוא יהיה נאמן לברית.

" כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים. נאום ה' אלוהים, מקבץ נדחי ישראל, עוד אקבץ

עליו לנקבציו".
(ישעיהו נ"ו / ו-ח)

ה' יכול לדרוש רק את הניתן לביצוע. זר אינו יכול לבחור את לידתו, והסריס אינו יכול לבחור להוליד. גם הומוסקסואלים אינם יכולים להידרש להיות הטרוסקסואלים, אך הם יכולים להידרש להיות נאמנים לברית. האל מצדו ישלים את החסר, ויכלילנו במסגרת הברית כל עוד אנו נאמנים אליה.

נאמנות לברית דורשת שנמלא את המצוות שבכוחנו למלאן. נאמנות לברית דורשת מהומוסקסואל לא להיות חופשי מקיום המצוות. המורכבות שנוצרה על-ידי הפסוק בספר ויקרא לא צריכה לסתור את המחויבות שלנו לתורה בכללותה. ישנם מספר רב של ערכים יהודיים חשובים – מוסריים, חברתיים, אינטלקטואליים ורוחניים – שאיננו יכולים ואיננו רוצים לאבדם. עובדת היותנו הומ' לא צריכה לגרום לנו לוותר על חיינו כיהודים מאמינים.

המסר המרכזי שאנו מבקשים להביא

לא ניתן לטאטא אל מתחת לשטיח בעיה כה רווחת (יחסית) ואסור לחמוק מדיון בסוגיה כה רגישה וכואבת, שהשלכותיה על המעורבים בה כה מרחיקות לכת.. המסר העיקרי הראשוני שברצונו להביא בפני ההומוסקסואל הדתי הוא שלא ייטוש את אורח חייו הדתי, ושלא יוותר על שמירת המצוות בגין אותה מצווה קונקרטית המאפילה אולי על תודעתו כיהודי נאמן לתורה. יהדות אינה עניין של הכל או לא כלום, "אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" ועל כל אחד להשתדל בעבודת הבורא באותו מצב ובאותה נקודה בה הוא נמצא.

הקהילה היהודית שומרת המצוות, כשהיא מאמצת גישה מחמירה לבעיית קבלתם של אנשים רבים לחיקה (מה שאין לבלבל בינו לבין הסכמה שבשתיקה עם מנהגיהם) מסתכנת בהרחקתם מכל מה שקשור בדת, הלכה ומסורת, פשוט משום שהם חשים שלכל אלו כבר אין עימם דבר וחצי דבר. נקיטת גישה לא סובלנית מהווה "שימת מכשול בפני עיוור", כי העדר חמלה אנושית רק יהרוס עוד יותר את מסירותו של אותו אדם ליהדות.

אשר על כן אנו מציעים את עשר הנקודות
הבאות כקווי הדרכה להתמודדות:

- א. אין כל מידע של ממש לגבי מקורה של הנטייה המינית ההומוסקסואלית. אחוז מסוים של אנשים בכל ציבור משוכנעים באופן פנימי עמוק כי הם הומוסקסואלים לגמרי או בעיקר בטבע שלהם, ללא יכולת בחירה בנושא נטייתם המינית. הם נמשכים לגמרי או בעיקר לבני-מינם ללא כל יכולת לשנות זאת, ואין הם נמשכים לנשים. בציבור הדתי, מדובר ברבים אשר עשו מאמצים אדירים שלא להיות כאלה ולא הצליחו.
- ב. המאשים את כל ההומוסקסואלים על נטייתם – נכשל באיסור חמור של בין אדם לחברו.
- ג. חלק ניכר מהטיפולים השונים שנועדו לשנות נטייה מינית, הינם מסוכנים ביותר לחלק מהבחורים, תועלתם לא הוכחה, הנזק שלהם עלול להיות רב, ופעמים רבות הם מביאות את המטופל להרס עצמי ולאובדנות. אין הבנה ברורה לגבי יתרונות של טיפול אחד על משנהו ואין לראות בהם את הדרך הבלעדית והאולטימטיבית לפתרון הנושא ההומוסקסואלי.
- ד. פעילות מינית הומוסקסואלית (משכב זכור) – בניגוד לנטייה עצמה – היא זו שאסורה באופן גמור ומוחלט. זהו ניסיון קשה מאוד שעל האדם ההומוסקסואל לעמוד בו. ניסיון עצום שאין דומה לו כמעט בכל מערכת של תורה ומצוות (למשל הימנעות מאיסור נידה).
- ה. אדם הומוסקסואל שנכשל באיסור הוא בגדר של לתיאבון ולא להכעיס. ולכן, אסור לדחותו מהקהילה הדתית.
- ו. כל חובות שבין אדם לחברו חלות כלפי אדם הומוסקסואל וחל איסור מוחלט
- על ביטויי שנאה ואלימות כלפיו. הוא אמור להיות חבר בקהילה דתית לכל דבר. מצטרף למניין, נושא כפים, עולה לתורה וכיוצא בזה, כשר לעדות ואין היחס אליו שונה מיחס לכל אדם הנכשל בחטא בין אדם למקום או בין אדם לחברו.
- ז. הומוסקסואלים אמורים להיות בקהילה יחד עם כל עם ישראל, אך חשוב מאוד לקיים קבוצות תמיכה לאנשים הומוסקסואלים שנמצאים במצוקה. וארגונים כאלה הם ארגוני חסד.
- ח. במידה ולאדם הומוסקסואל, יש אדם קרוב שידוע לו שיוכל לשתף אותו בנושא על מנת לתמוך ולעזור לו, רצוי שיעשה כן.
- ט. חשוב לעודד אדם הומוסקסואל לשמור את כל המצוות אותם הוא מסוגל לשמור.
- י. מדיניות של "הכל או לא כלום" היא מדיניות אנטי – הלכתית.
- יא. אין לחייב אדם הומוסקסואל להתחתן. מסוגלות להתחתן כוללת בתוכה לא רק מוכנות ל"פרו ורבו" אלא כשירות למערכת יחסים תקינה, תוך כדי גילוי מראש לבת הזוג. על כן, עידוד של אדם הומוסקסואל להתחתן מבלי לגלות לאישה את הדברים במפורש היא בגדר "מכשול בפני עיוור".
- יב. יש לעודד אדם הומוסקסואל שאינו מתחתן להיות "נשוי לכלל ישראל" ולהקדיש את חייו למשמעות של לימוד תורה, צדקה וחסד.
- יג. אין איסור הלכתי על יחסי אהבה ורעות בין שני גברים, אך אנו מכירים בערך העליון של הנישואין וההולדה ובקדושת המשפחה.